

Arrest

nr. 253 395 van 23 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 6 augustus 2020. Ook haar partner dient op 24 februari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 7 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw man S.E.L.L.(...) (CGVS X, OV X), uw dochter en moeder in de gemeente Colon gelegen in de staat La Libertad. Uw man

heeft samen met zijn ex-vrouw een zoon L.E.L.A.(...) (CGVS X, OV X), die ondertussen zestien jaar oud is. Sinds uw man en zijn ex uit elkaar gingen, woonde L.(...) altijd al bij zijn moeder in kolonie Ciudad Futura, gemeente Cuscatancingo gelegen in de staat San Salvador. Gedurende deze jaren bezocht uw man hem ongeveer om de twee weken en spendeerden zij een paar uur of een hele dag samen. Zij bleven nooit bij L.(...) thuis, maar gingen telkens elders naartoe, zoals bijvoorbeeld het winkelcentrum of het voetbalveld.

U stopte met werken in april 2019 en bleef sindsdien thuis om voor jullie dochter te zorgen. Uw man werkte sinds 2011 als bagagehandelaar bij vliegtuigmaatschappij Avianca. Op 9 januari 2020 belde L.(...) uw man 's ochtends op om te vertellen dat hij iets eerder buiten was aangesproken door twee onbekende mannen. L.(...) had het huis verlaten om een snack te gaan kopen, toen twee bendeleden hem tegenhielden en zeiden dat hij moest toetreden tot de bende en dat hij zou fungeren als poste. L.(...) antwoordde dat hij hun ideologie niet deelde en hij weigerde toe te treden. Hierop begonnen de bendeleden hem te bedreigen en zeiden ze dat als hij niet zou meewerken, ze hem zouden vermoorden. Daarna ging L.(...) naar huis. Zijn moeder was aan het werk, dus belde hij uw man.

Uw man vertelde L.(...) aan de telefoon dat hij zijn spullen bijeen moest pakken en dat hij hem zou komen ophalen. Uw man belde de moeder van L.(...) op en legde haar de situatie uit, waarop zij haar toestemming gaf voor het voorstel hem mee te nemen naar de ouders van uw man. Diezelfde dag in de namiddag pikte uw man L.(...) op met de motor en vertrokken zij richting het huis van de grootouders, gelegen 120 kilometer verderop in Santa Cruz Porillo. Uw man zette L.(...) daar af en keerde zelf terug naar huis. L.(...) verbleef daar tot de dag van vertrek uit het land.

Op 13 januari ontving L.(...) een dreigtelefoon van de bendeleden. Ze vertelden hem dat ze wisten dat hij de kolonie had verlaten, en vroegen hem waarom hij dat had gedaan. Ze vertelden hem ook dat eender waar hij naartoe was gegaan, ze hem zouden vinden en ze hem zouden vermoorden.

Diezelfde dag besliste uw man dat L.(...) op deze manier niet verder kon leven en zag hij een vertrek uit het land als enige mogelijke oplossing. Via de telefoon vertelde uw man hetgeen was gebeurd aan zijn ex-vrouw en deelde hij zijn beslissing om L.(...) uit het land te halen met haar mee.

Gedurende negenendertig dagen leefde L.(...) opgesloten in het huis van zijn grootouders. In die tijd heeft hij niets meer gehoord van de bendeleden. Op 17 februari in de avond ging uw man naar het huis van zijn ouders, om zo L.(...) de volgende ochtend mee te kunnen nemen naar de luchthaven.

U, uw man, L.(...) en uw dochter verlieten El Salvador per vliegtuig op 18 februari 2020 en kwamen op 19 februari 2020 aan in België. Op 24 februari 2020 deden jullie een verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en identiteitskaart neer, evenals het paspoort van L.(...) en dat van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw man. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

*Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en** wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.*

Er dient bovendien te worden opgemerkt dat uw verklaringen en die van uw vrouw over jullie problemen niet geloofwaardig zijn. U verklaart dat u uw land bent ontvlucht met uw vrouw en zoon omdat uw zoon werd gerekruteerd door de bende in de wijk waar hij woonde (CGVS, p. 15).

Zo is het uiterst opvallend dat uw verklaringen op de DVZ niet overeenkomen met uw verklaringen op het CGVS. U vermeldde daar niets van wat er op 9 en 13 januari 2020 gebeurde. U stelde louter dat uw zoon voortdurend werd lastig gevallen op weg naar school (vragenlijst CGVS, vraag 5). Wanneer u op het CGVS gevraagd wordt of L.(...) eerder problemen kende met bendeleden, antwoordt u dat dat niet zo is. Dit is reeds vreemd gezien uw verklaringen op de DVZ dat hij constant werd lastig gevallen wanneer hij naar school ging. Wanneer u hierop wordt gewezen, zegt u dat hij vroeger wel problemen kende met een jongen, maar dat hij toen nog klein was. U denkt dat die jongen wel familie had die bij een bende zat, maar het probleem dat uw zoon toen met die jongen kende was niet bende gerelateerd. U herhaalt dat L.(...) toen nog klein was (CGVS p. 18). Dit is een zeer vage verklaring voor een opmerkelijke tegenstrijdigheid en verklaart geenszins waarom u dit op DVZ vermeldde toen u werd gevraagd een samenvatting te geven van de feiten waarom u uw land verliet. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u niets heeft gezegd over het eigenlijke incident dat de aanzet was voor jullie om het land te verlaten zegt u dat ze op DVZ hadden gezegd dat u daar niet allemaal over moest vertellen, dat u een tweede keer uitgebreider de kans zou krijgen en dat het daar vooral ging om persoonlijke gegevens te registreren (CGVS p. 19). Dit is niet overtuigend. Wanneer u wordt gewezen op het feit dat u echter op DVZ werd gevraagd om in het kort uw relaas te doen, en dat u dit heeft wel degelijk heeft gedaan maar niets van wat u op het CGVS heeft gezegd, zelfs niet samengevat, heeft u op DVZ vermeld, geeft u een nietszeggend antwoord en herhaalt u dat het daar slechts ging om algemene informatie (CGVS p. 20). Dat u 'het lastig vallen' wel zou vermelden op DVZ, wat overigens blijkbaar niet meer relevant of actueel is, maar niets zou vermelden over noch de directe rekrutering op straat, noch de verhuis naar uw ouders en noch het dreigtelefoontje, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien is het niet enkel u die deze gebeurtenissen niet vermeldde, maar eveneens uw vrouw legt hier geen verklaringen over af, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid (CGVS 20/13281B p. 13).

Voorts kan er worden opgemerkt dat u in het algemeen weinig doorleefde verklaringen kon afleggen op het CGVS over hetgeen u is overkomen. Zo geeft u ten eerste, wanneer u wordt gevraagd wat er concreet gebeurde toen L.(...) voor een eerste keer werd aangesproken op straat, in eerste instantie een vrij oppervlakkige en samengevatte uitleg. U zegt dat de bendeleden L.(...) benaderden en hem vertelden dat hij zou fungeren als poste en dat hij de juiste leeftijd hiervoor was. Wanneer uw zoon weigerde, dreigden de bendeleden dat ze hem zouden vermoorden. Wanneer u vervolgens wordt gevraagd hoe de bendeleden reageerden toen L.(...) weigerde, herhaalt u slechts dat ze zeiden dat ze hem zouden vermoorden en dat hij zou krijgen wat hij verdiende. Vervolgens zegt u dat L.(...) bang werd en u opbelde en wilt u verder gaan met uw verhaal vanaf dat moment. Gezien het volkomen onduidelijk is hoe L.(...) wist te ontkomen aan deze bendeleden die hem dreigden te vermoorden is dit uiterst vreemd.

U wordt dan gevraagd wat er gebeurde op het moment dat de bendeleden L.(...) bedreigden. U antwoordt dat hij u opbelde (CGVS p. 16). De vraag wordt nogmaals verduidelijkend gesteld, waarop u zegt dat hij naar huis is gegaan en u heeft gebeld. Wanneer u wordt gevraagd hoe de bendeleden reageerden toen L.(...) naar huis wandelde, zegt u dat zij zijn weggegaan, dat ze alleen maar hadden gedreigd en dat ze hadden verwacht dat hij daar zijn hele leven zou wonen (CGVS p. 17). Dat uw zoon openlijk hun eis weigert en vervolgens gewoon naar huis wandelt zonder enig gevolg is opmerkelijk. Dat u niets concreet vermeldt over de omstandigheden waarin uw zoon is ontkomen na zijn openlijke weigering te voldoen aan de eis van leden van MS 13, en na meerdere malen hiernaar gevraagd louter weet te zeggen dat ze enkel maar dreigden omdat ze dachten dat hij heel zijn leven daar zou wonen, is geenszins overtuigend en doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder is het opvallend dat uw verklaringen over hoe u uw zoon na het incident bent gaan ophalen, niet vallen te rijmen met mekaar. Uit uw asielrelaas blijkt dat uw zoon thuis kwam en u heeft gebeld. U bent daar dan aangekomen en heeft met L.(...) zelf en ook met zijn moeder gepraat. Jullie kwamen toen tot een akkoord dat L.(...) beter naar uw vader zou gaan en dat u hem met de motor zou brengen. U zei hem toen dat hij zijn nodige spullen moest gaan verzamelen (CGVS p. 15). U zegt nogmaals dat u in het huis was toen u met de moeder van L.(...) belde (CGVS p. 17). Wanneer u later wordt gevraagd of u enige problemen kende bij binnenkomst in de wijk, zegt u plots dat het moeilijk was maar dat u er niet lang bent gebleven. U had immers al tegen L.(...) gezegd dat hij klaar moest staan en toen u aankwam, stapte hij onmiddellijk op de motor met zijn rugzak (CGVS p. 18). Deze verklaringen zijn volledig tegenstrijdig met wat u eerder tijdens uw relaas verklaarde.

Wanneer u verder wordt gevraagd hoe u de dag van het incident heeft gesproken met de moeder van uw zoon, zegt u dat u met haar via de telefoon heeft gepraat en dat u denkt dat uw zoon haar had geïnformeerd over wat er was gebeurd. Dat u dit slechts zou denken is vreemd, gezien u dit immers zou moeten hebben geweten uit de reactie van uw ex-vrouw op het nieuws dat u haar gaf (CGVS p. 17).

Voorts hebben jullie nooit meer iets gehoord van de bendeleden die L.(...) zochten, ook niet via via. U zegt dat L.(...) nooit meer is teruggekeerd naar zijn kolonie en dat, meteen nadat hij het dreigtelefoontje had ontvangen, hij zijn simkaart had vernietigd. De bendeleden konden hem dus niet meer bereiken. Dit zou bendeleden in principe niet moeten tegenhouden om de moeder van L.(...) aan te spreken en te vragen naar haar zoon, indien zij werkelijk naar hem op zoek waren. Dit geldt des te meer gezien de moeder van L.(...) nog steeds op dezelfde plaats woont. Wanneer u hierop wordt gewezen en concreet gevraagd wordt of de moeder van L.(...) nog iets van de bendeleden heeft gehoord, weet u het niet echt. U zegt dat, voor zover u weet, de bendeleden zijn moeder nooit meer hebben aangesproken. U zegt dat u bijna niet met haar praat, dat zij slechts af en toe enkel vraagt hoe het met L.(...) gaat (CGVS p. 21). Zelfs vlak nadat L.(...) het dreigtelefoontje had ontvangen op 13 januari en u meteen naar zijn moeder belde, werd hier niet over gepraat. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u heeft geïnformeerd bij de moeder of zij nog iets heeft gehoord van de bendeleden, noch dat zij hierover spontaan zelf vertelde. De grootouders van L.(...) wonen bovendien ook vlakbij, maar nergens uit uw verklaringen blijkt dat ook zij ooit aangesproken zouden zijn geweest door deze bendeleden (CGVS p. 21). Dat u geen enkele informatie heeft over de situatie van uw exvrouw of de grootouders van L.(...) doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas. Immers blijkt uit informatie dat de bendes in El Salvador ook familieleden viseren om te verkrijgen wat ze willen van hun slachtoffers. Er kan dan ook verwacht dat u iets over de situatie sinds L.(...) zijn vlucht uit de wijk zou weten te vertellen. Dat u hier niet over zou spreken met uw ex-vrouw – de moeder van L.(...) – is geenszins aannemelijk.

Dit is des te vreemder daar uw vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de bendeleden tegen L.(...) hadden gezegd dat, indien hij niet zou toetreden tot de bende, ze achter zijn

familie zouden aangaan (vragenlijst CGVS 20/13281B, vraag 5). Wanneer uw vrouw wordt gewezen op het feit dat zij dit verklaarde op DVZ, geeft zij een vage verklaring en zegt ze dat het inderdaad zo is dat de bendeleden vaak zeggen dat ze de familie iets zullen aandoen, maar dat jullie daar in jullie geval niets van hebben gemerkt. Wanneer ze vervolgens wordt gevraagd waarom zij op DVZ dan zei dat de bendeleden dit tegen L.(...) hebben gezegd, zegt zij dat jullie daar niets over zeiden omdat jullie ook geen bedreiging hebben ontvangen (CGVS 20/13281B p. 13). Dergelijke verklaringen overtuigen geenszins.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Uw Salvadoraanse nationaliteit staat vast, uw paspoort en identiteitskaart worden daarom ook niet ter discussie gesteld. De akte van overdracht van voogdij bewijst enkel de daad van overdracht zelf, en verandert verder niets aan bovenstaande vaststellingen.”

Bijgevolg kan u evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Wat betreft uw identiteitsbewijzen en die van uw kinderen dient opgemerkt te worden dat deze betrekking hebben op jullie identiteit en herkomst die hier niet onmiddellijk ter discussie staat.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. Ten aanzien van verzoeksters partner wordt op 7 september 2020 eveneens een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep dat hiertegen werd ingediend is gekend onder rolnummer 252 596.

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar echtgenoot. Dit middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij wijst tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen te wijten aan de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet geraakt met deze ziekte."

Verzoekster voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 23 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 17 december 2020;
- COI Focus *"El Salvador: Situation sécuritaire"* van 12 oktober 2020;
- UNHCR *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van maart 2016.

3.2. Verzoekster maakt op 25 maart 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over samen met de volgende documenten:

- stuk 1: bewijs van aangifte bij de burgerlijke nationale politie van El Salvador waarin de moeder van L. verklaart te zijn bedreigd;
- stuk 2: schoolattest en schoolrapport van L., waarin wordt aangegeven dat hij om veiligheidsredenen is gestopt met school.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten samen met haar echtgenoot, zijn zoon en hun dochter omdat zijn zoon L. zou zijn gerekruteerd door de bende in de wijk waar hij woonde bij zijn moeder, namelijk in de kolonie Ciudad Futura gelegen in de gemeente Cuscatancingo te San Salvador.

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar echtgenoot, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook identiek dezelfde beslissing als aan haar echtgenoot betekend.

Zoals zij zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster in onderhavig verzoekschrift integraal verwijst naar het middel van haar echtgenoot in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 23 april 2021 met nr. 253 394 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“5.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador is ontvlucht samen met zijn vrouw, zijn zoon L. en dochter omdat zijn zoon L. zou zijn benaderd met het oog op rekrutering door de bende in de wijk waar hij woonde bij zijn moeder, namelijk in de kolonie Ciudad Futura, gelegen in de gemeente Cuscatancingo te San Salvador.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijkse leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”). Het is aan verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een actueel, individueel en persoonlijk risico aannemelijk te maken.

5.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoeker heeft in het kader van zijn asielprocedure een aantal documenten voorgelegd zoals zijn paspoort, identiteitskaart en vervoerskaart op naam van zijn zus, die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en die van zijn zus. De akte van overdracht van voogdij bewijst de daad van overdracht zelf. De documenten in verband met zijn vluchtigreis tonen zijn reis naar België aan.

Dit zijn allemaal elementen die in casu niet worden betwist, maar geen betrekking hebben op de kern van zijn vluchtmotieven.

Wat betreft de aangifte bij de Burgerlijke Nationale Politie van El Salvador, gedaan door de moeder van L. op 9 maart 2021, moet worden opgemerkt dat dit document louter is opgesteld op basis van haar verklaringen en niet is gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze

klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze aangifte, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van de moeder van L., dan ook slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Ook inzake het schoolattest van L. moet worden opgemerkt dat dit document enkel is opgesteld op basis van de verklaringen van diens moeder: "zoals door de moeder van de familie is verklaard". Derhalve geniet dit attest eveneens slechts relatieve bewijswaarde. Het schoolrapport van L. toont enkel aan dat hij op school goede resultaten behaalde; niets meer en niets minder.

Aangezien deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

5.4. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten. Hij stelt onder meer vast dat (i) verzoekers verklaringen op de DVZ (hierna: Dienst Vreemdelingenzaken) niet overeenkomen met zijn verklaringen op het CGVS, (ii) hij in het algemeen weinig doorleefde verklaringen kon afleggen op het CGVS over wat hem is overkomen, (iii) hij weinig aannemelijke verklaringen aflegt over de omstandigheden waarin zijn zoon is ontkomen, (iv) zijn verklaringen over hoe hij zijn zoon na het incident is gaan ophalen, niet rijmen met elkaar, (v) het niet aannemelijk is dat verzoeker niet met zekerheid kan zeggen of zijn ex-vrouw reeds werd ingelicht door hun zoon over wat er was gebeurd alvorens hij met haar contact had opgenomen, (vi) het ongeloofwaardig is dat hij geen enkele informatie kan geven over de situatie van zijn ex-vrouw of de grootouders van L., en (vii) zijn echtgenote inconsistente verklaringen aflegt over de geuite bedreigingen van de bendeleden ten aanzien van de overige familieleden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.5. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven, die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas, pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van de vluchtmotieven, te verklaren of te weerleggen.

Het feit dat zijn verklaringen zoals opgesteld bij de DVZ niet overeenkomen met zijn verklaringen afgelegd bij het CGVS, wijt verzoeker aan het feit dat hij op de DVZ niet de kans kreeg om zijn relaas uitgebreid uiteen te zetten. Verzoeker weet echter niet te overtuigen. Het gegeven dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, doet niets af aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen. Dit geldt zeker voor de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij moet dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht te geven van alle elementen of feiten, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij eensluidende verklaringen aflegt en hij de directe rekrutering van zijn zoon in het vervolgingsrelaas zou vermelden, alsook de verhuis naar zijn ouders en het dreigetelefoontje. De vaststelling dat verzoeker dit heeft nagelaten, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan. Bovendien is het niet enkel verzoeker die deze gebeurtenissen niet vermeldde, ook zijn echtgenote legt hierover geen verklaringen af (notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 13), wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid.

Verder stelt verzoeker niet te begrijpen wat vreemd is aan zijn verklaringen dat zijn zoon werd aangesproken om zich aan te sluiten bij de bende en initieel weigerde, maar alsnog bedenktijd kreeg van de bende. Hij licht in voorliggend verzoekschrift toe dat de bendeleden pas kwaad werden en de

bedreigingen pas begonnen eens ze beseften dat hij de kolonie had verlaten. Verzoeker komt hiermee echter niet verder dan loutere verklaringen post-factum. Ten overstaan van het CGVS verklaarde hij immers dat de bendeleden reeds onmiddellijk nadat L. weigerde in te gaan op hun eis om als poste te werken, ermee dreigden dat ze hem zouden vermoorden en dat hij zou krijgen wat hij verdiende (notities persoonlijk onderhoud, p. 16). In deze context en gelet op de algemene landeninformatie waaruit blijkt dat zij die, wanneer hen dat wordt gevraagd, weigeren om tot een bende toe te treden zeer kwetsbaar zijn voor extreme represailles via indirecte dan wel directe bedreigingen (COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020, p. 19, 24), is het allerm minst aannemelijk dat zijn zoon openlijk hun eis weigert en vervolgens zonder enig gevolg gewoon naar huis wandelt. Dat verzoeker voorts niets concreets vermeldt over de omstandigheden waarin zijn zoon is ontkomen na zijn openlijke weigering te voldoen aan de eis van leden van MS-13, en na meerdere malen hiernaar te zijn gevraagd louter weet te zeggen dat ze enkel maar dreigden omdat ze dachten dat hij heel zijn leven daar zou wonen ("ze hebben hem alleen maar bedreigd, maar de bendeleden hadden verwacht dat hij daar z'n hele leven zou blijven wonen"; notities persoonlijk onderhoud, p. 17), is geenszins overtuigend en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van zijn relaas.

De ongerijmdheden in zijn verklaringen over hoe hij zijn zoon na het incident is gaan ophalen, wijt verzoeker aan een misverstand. Hij benadrukt dat hij zijn ex-vrouw enkel telefonisch heeft gesproken en niet in persoon. Verzoeker gaat hier echter uit van een verkeerde dan wel onvolledige lezing van de bestreden beslissing gezien er helemaal geen ongerijmdheden worden vastgesteld omtrent het telefonisch gesprek met zijn ex-vrouw op zich. Wel wordt opgemerkt dat verzoeker aanvankelijk stelde dat hij, eens thuis aangekomen, met L. en zijn moeder praatte, waarna zij dan tot een akkoord zijn gekomen om naar zijn vader te gaan (notities persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoeker verklaarde verder ook duidelijk dat hij in het huis was toen hij met zijn ex belde (notities persoonlijk onderhoud, p. 17). Later stelde hij echter dat hij al tegen L. had gezegd dat hij moest klaarkomen en dat toen hij aankwam, L. onmiddellijk op de motor stapte met zijn rugzak (notities persoonlijk onderhoud, p. 18). In het verzoekschrift volhardt verzoeker in deze laatste versie. Het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaringen de juiste zouden zijn, volstaat evenwel niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Voorts stelt de commissaris-generaal vast dat verzoeker en zijn echtgenote nooit meer iets gehoord hebben van de bendeleden die L. zochten. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich heeft geïnformeerd bij de moeder van L. of zij nog iets gehoord heeft van de bendeleden, noch dat zij hierover zelf spontaan vertelde.

Verzoeker brengt bij aanvullende nota een faxkopie van een klacht bij, neergelegd door zijn ex bij de Burgerlijke Nationale Politie van El Salvador op 9 maart 2021 waarin zij verklaart dat zij op 28 februari 2021 werd benaderd door de bendeleden die op zoek waren naar haar zoon. Het is echter weinig ernstig dat verzoeker na confrontatie met een negatieve beslissing waarbij wordt gewezen op voormelde frappante vaststellingen, plots komen aandraven met dergelijk document. Bovendien is het niet geloofwaardig dat deze bendeleden, indien zij werkelijk naar hem op zoek waren, een jaar lang zouden wachten om de moeder van L. te benaderen en te vragen naar haar zoon. Te meer gezien de moeder van L. nog steeds op dezelfde plaats woont en verzoekers echtgenote bij de DVZ verklaarde dat de bendeleden tegen L. hadden gezegd dat, indien hij niet zou toetreden tot de bende, ze achter zijn familie zouden aangaan (vragenlijst CGVS echtgenote, vraag 5). Wat dit laatste betreft, moet overigens worden opgemerkt dat verzoekers echtgenote hierover inconsistente verklaringen aflegt. In tegenstelling tot wat zij bij de DVZ heeft aangegeven, stelt zij op het CGVS meer algemeen dat bendeleden vaak zeggen dat ze de familie iets zullen aandoen maar dat zij daar in hun geval niets van hebben gemerkt (notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 13). Wanneer haar vervolgens wordt gevraagd waarom zij op de DVZ dan zei dat de bendeleden dit tegen L. hebben gezegd, zegt zij dat dit eerder contextueel bedoeld was (notities persoonlijk onderhoud echtgenote, p. 13). Haar verklaringen bij de DVZ zijn echter duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiverende elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en kan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dan ook niet ontkrachten.

5.6. Gelet op wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat er geen geloof kan worden gehecht aan de verklaringen verzoeker en zijn echtgenote over de vermeende gebeurtenissen die voor hen de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud en relatieve bewijswaarde, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken. Bijgevolg maakt hij evenmin aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, in casu de rekrutering van zijn zoon.

5.7. In de mate verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden om er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador

op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt bovendien dat hij als bagagehandelaar bij vliegtuigmaatschappij Avianca werkte (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 14). In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkene.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontczegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend, kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "El Salvador: Retour au pays des ressortissants" van 9 januari en 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "certain returnees from abroad" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "depending on the particular circumstances of their case".

Het volstaat niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als 'returnee'/terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat bendeleden zouden hebben getracht zijn zoon te rekruteren. Het blijkt dan ook niet dat verzoeker of zijn zoon L. voor hun komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van bendeleden stonden, evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker en zijn zoon L. bij terugkeer naar El Salvador enig verhoogd risico lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het

algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar El Salvador zou worden vervolgd of geviséerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet."

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”*, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

De Raad stelt vast dat verwerende partij bij aanvullende nota van 23 maart 2021 de beschikbare landeninformatie heeft geactualiseerd. Verzoeksters betoog dat de informatie verouderd is, is dan niet langer dienstig.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES